

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5148/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Ружић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Љиљана Бабић Вишекруна адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 144/20 од 26.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 144/20 од 26.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 768/18 од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од по 50.000,00 динара почев од 13.05.2018. године као дана подношења тужбе па док за то буду постојали законски услови, до десетог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун тужиље с тим што ће износе доспеле до правноснажности пресуде платити одједном у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одређена је привремена мера па је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од по 30.000,00 динара, почев од 16.10.2019. године као дана доношења пресуде до десетог у месецу за текући месец уплатом на рачун тужиље, под претњом принудног извршења, с тим да привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања поступка а евентуално изјављена жалба не задржава извршење решења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 72.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 144/20 од 26.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 768/18 од 16.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужила је дала одговор на ревизију.

Одредбом члана 208 Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/2005 са изменама и допунама) прописано је да је ревизија увек дозвољена у поступцима у вези са породичним односима, осим ако овим законом није другачије одређено, па је овај суд о изјављеној ревизији одлучивао као о редовној ревизији.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Од стране другостепеног суда није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужени се у ревизији само паушално позива на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 231. став 2. ЗПП, не наводећи у вези утврђења које чињенице је другостепени суд погрешно применио правило о терету доказивања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је отац тужиле која је дана ...2018. године постала пунолетна. Тужила је као буџетски студент уписала прву годину студија школске 2018/2019 године на ... факултету Универзитета у ... на програму ..., међутим, од августа 2018. године тужила живи у ... и редован је студент на програму основних студија у области Програм основних студија траје три године, а школарина за 2018/2019 годину износи 10.000 евра. Тужили је потребан износ у висини од 11.000 евра као гаранција да би обезбедила место на универзитету, а који износ покрива школарину за прву годину и таксу за пријаву за добијање визе. Тужила је морала да докаже да је у стању да покрије годишње трошкове живота у висини од најмање 10.400 евра, а процена факултета је да је међународном студенту потребан буџет од око 12.000 евра за трошкове смештаја, осигурање живота ученика и локалног превоза, при чему нису урачунати путни трошкови до матичне земље. Тужила има трошкове смештаја у студентском дому и за бицикл у износу од око 700 евра, трошкови за храну износе око 450 евра месечно, за уџбенике 125 евра, за курс немачког језика 125 евра, за здравствено осигурање 40 евра, за гардеробу и обућу месечно око 50 евра, за хигијену 40 евра, џепарац 100 евра, за студентске излете 40 евра и за аутобуски превоз уз повластицу 30 евра, имала је издатак за куповину лаптопа, а трошкови годишње школарине износе 11.000 евра, путни трошкови доласка у Србију износе око 400 евра по доласку. Месечне потребе тужиле износе 1.800 евра. Мајка тужиле је са свог девизног рачуна уплатила тужили износ од 11.000 евра за школовање у иностранству дана 28.05.2018. године, а тужила је дана 22.06.2018. године сносила трошкове авио карте у износу од 44.422,00 динара. У периоду од 15.08.2018. године до 15.07.2019. године тужила је резервисала боравак у студентском хотелу по цени од 7.886,16 евра, уџбеници за прву годину коштају 185 евра, приватни курс немачког језика тужилу је коштао 300 евра. Уговором о поклону од 21.07.2019. године мајка тужиле је тужили поклонила износ од 11.000 евра на име школарине за

другу годину студија за школску 2019/2020 годину, као и износ од 24.000 евра који ће исплаћивати тужили у месечним ратама по 2.000 евра у периоду од 16.08.2019. до 15.08.2020. године. Месечне потребе тужиље износе 1.700 евра и до сада их обезбеђује и подмирује мајка. Родитељи тужиље су имали план да школују тужиљу у иностранству, разматрали су који страни факултет треба да упише и за ту намену обезбедили новац (тужени је тврдио да је то износ од 70.000 евра а мајка тужиље да се ради о суми од 128.000 евра). После прекида брачне заједнице тужилиних родитеља и исељења туженог из стана дана 27.08.2017. године, тужиља је остала у породичном домаћинству са мајком и братом. У току је парница родитеља тужене за деобу брачне тековине, развод брака, издржавање малолетног детета, тужиљиног брата ВВ. Тужени на име издржавања деце, овде тужиље и малолетног сина плаћа месечно износ од по 5.000,00 динара. Тужени живи са својом мајком, за храну и хигијену за себе и мајку плаћа 20.000,00 динара месечно, 2.000,00 динара плаћа жену да брине о мајци, за бензин издваја 20.000,00 динара, за трошкове мобилног телефона 15.000,00 динара, за комуналне услуге 19.000,00 динара. Тужени је власник и директор предузећа „ГГ“ ДОО ... и остварује месечно зараду од 100.000 динара, а ово предузеће је остварило добитак од 310.000 динара за период од 01.01.2018. године до 31.12.2018. године. Тужени је власник још једног предузећа које је за 2018. годину пријавило добитак од 3.000,00 динара. Изнајмљује возило марке „Нисан ...“ а вози и возило „Мерцедес ...“. Тужени је 2017. године добио отказ уговора о раду у фирми у којој је до тада радио, а коју је преузела његова супруга која му је и дала отказ. Мајка тужиље има зараду од 137.000,00 динара, а као оснивач и директор Привредног друштва „ДД“ ДОО ... у коме је запослена исплаћује јој се дивиденда која у зависности од пословања износи од 600.000,00 до 700.000,00 динара. Власник је стана површине 78 м² у коме је остала да живи са децом, који је купила на кредит и отплаћује рату од 85.000,00 динара месечно. Плаћа 25.000,00 динара месечно за комуналне услуге, за осигурање живота 2.250,00 динара, за гориво 3.000,00 динара. Поступак за издржавање тужиљиног брата малолетног ВВ још увек није правноснажно окончан.

По налажењу Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбу члана 155. став 1. и члана 160. и 164. Породичног закона када су закључили да је тужени у обавези да издржавању тужиље доприноси износом од по 50.000,00 динара месечно.

Наиме, услови за остваривање права пунолетног детета на издржавање од родитеља прописани су одредбом члана 155. Породичног закона. Према ставу 2. овог члана пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до 26. године живота.

Одредба члана 160. Породичног закона прописује критеријуме за одређивање издржавања. Ставом првим овог члана прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребне повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2). Могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3). Минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду

за храњенике, односно за лица на породичном смештају, периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту у складу са законом. Одредбом члана 162. став 3. Породичног закона прописано је да ако је поверилац издржавања дете, висина издржаања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања. Одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

У конкретном случају тужиља је пунолетна, на редовном школовању- редован је студент на програму основних студија у области ... у ... са месечним потребама у износу од 1.800 евра. Имајући у виду приходе туженог, правилно су нижестепени судови обавезали туженог да доприноси издржавању тужиље износом од по 50.000,00 динара месечно, док ће преостали износ до утврђених месечних потреба од 1.800 евра сносити мајка тужиље, имајући у виду висину њених прихода и њене расходе.

Неосновани су наводи у ревизији туженог да се није сложио да његова ћерка, тужиља, студира у иностранству, да има још једно дете о чијем издржавању још увек није одлучено, да тужени живи и ради у Србији, те да критеријуми студирања у иностранству и трошкови који су потребни за студирање не одговарају нашем стандарду и за туженог представљају превелико оптерећење.

Наиме, у току поступка је утврђено да се тужени сагласио да тужиља студира у иностранству, да су родитељи тужиље имали фонд намењен њеном студирању у иностранству и штедели новац, око кога се сада споре, а приходи туженог и његов стандард омогућавају да доприноси износом од 50.000,00 динара месечно имајући у виду чињеницу да су његови приходи изнад просечних и егзистенцијалних. Осим тога, родитељи тужиље су заједнички одлучили да се тужиља школује у иностранству, па су у обавези да заједнички доприносе њеном издржавању.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Како одговор на ревизију не представља трошак потребан ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154 ЗПП, то је одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић